

BORDÁS MÁTÉ

A kihasználásról

Én voltam.
Vagy te a bódében.
Én a bódében.
Megégtem valahol anya.
Kihoztak, füstöt a tüdőmből.
Nyeltem a füstöt.

Felgyújtottuk a csatornát –
cigarettafüst fiatalok okozhatták
a tüzet kedvtelésből gyújtottuk.

A mezőt csatorna szabdalja,
belepöckölt gyufa,
ráfogod a fejjel merőlegesen
a dobozra, pöcc.

Én voltam.
Vagy te a bódében.
Én a bódében.

Nem siratjuk el, élveztük!
Az irodalom dolga,
hogy bármit élvezhessünk:
nincs az az ember,
akit ne lehetne irányítani
a segglyukánál fogva.

Lassan már peralap (!!TÚLZÁS!!),
de még versnek hívom.

Nincs olvasó,
a vers első pár sorával
sora elég.

Tanulni kell: hányni,
vissza hogy nyeld,
akarok, de még ha gépelek se
elég az ujjam.

Ne a segglyuk ingereljen,
ha kimegy a gyámügy.

MÉDIA VAGYOK.

„Próbáltam, és próbáltam,
de csak én voltam ott, és a lány,
és a szikár fák azt mondták: te állsz ott.
Te vagy ... csak te.” – a füstöt
vagy a tüzet nevezzük el
Herbert White-nak?

Vagy nem a gyilkos,
hanem szerzője a vádlott?

Én a bódében,
gyerektáborok zsvivájában.
Ahogy a gesztenyefák alatt ültünk,
sarkamat feltörte a szandál,
ráolvadt, lepottyant egy szem.
Te feldobtad magasra,
hallottuk a koppanást,
gesztenye a fára,
végszó.

Miért kell mindenről videó?

Egyelőre nincs felelős.
Minden be volt zárva a sokkos állapotól.

A pattogó fa,
mintha az összes gesztenye
egyszerre hullna le.

Miért kell, hogy minderről
bármilyen készüljön?

Égő bódéról, ha már gyufát
is találtunk. Ne félj, hányszor
megálmodtam már, és itt vagyok.

Maradj, szólt egy gesztenye.
Utána is harsogta még
minden koppanás, roppanás,
sercenése a fának: itt maradsz, itt.

Ültem tovább.
Rám olvadt a szandál.

– Milyen lett a videó, anya?
Szép lángok, de szólalj, anya!
Azt mondom, szólj, szórj liliomot.
Nyílik. Pár sorig fogsz élni.
– Hol a húgod?
Hát itt, mutatja.
– Ja, igen, a szandál.
Levesszük.

De a műanyag jól érzi magát
a húsban: a tárgyak – nem csak
a szívemben – boldogok.
A hús pedig épp most tárgyalom   ÉN

használok   ÉN a bódéból ki,
füst a tüdőből.